

POSTANOWIENIE

Dnia 12 października 2017 r.

Wojewódzki Sąd Administracyjny w Warszawie
w składzie następującym:

Przewodniczący Sędzia WSA Dariusz Chaciński

po rozpoznaniu w dniu **12 października 2017 r.**

na posiedzeniu niejawnym

wniosku **Prezydenta m.st. Warszawy**

o wstrzymanie wykonania zaskarżonego postanowienia

w sprawie ze skargi **Prezydenta m.st. Warszawy**

na postanowienie **Komisji do spraw usuwania skutków prawnych decyzji reprivatyzacyjnych dotyczących nieruchomości warszawskich, wydanych z naruszeniem prawa**

z dnia **25 lipca 2017 r.**, nr **R 3/17**

w przedmiocie **ukarania grzywną**

postanawia

odmówić wstrzymania wykonania zaskarżonego postanowienia.

UZASADNIENIE

Prezydent m.st. Warszawy złożył do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie skargę na postanowienie Komisji do spraw usuwania skutków prawnych decyzji reprivatyzacyjnych dotyczących nieruchomości warszawskich, wydanych z naruszeniem prawa z 25 lipca 2017 r., nr R 3/17, wydane w przedmiocie ukarania grzywną w wysokości 3.000 zł.

Strona skarżąca zawarła w skardze wniosek, m.in. o wstrzymanie wykonania zaskarżonego postanowienia.

Prezydent uzasadnił, że wykonanie tego orzeczenia może doprowadzić do wyrządzenia szkody w mieniu samorządowym oraz spowodować trudne do odwrócenia skutki. Zaskarżonym postanowieniem Komisja nałożyła grzywnę na organ, tj. Prezydenta m.st. Warszawy, zatem zobowiązany do zapłaty jest organ administracji publicznej. Przy czym komisja konsekwentnie nakłada na niego grzywny w kwotach po 3.000 zł, także w innych postępowaniach, które również, tak jak postępowanie w niniejszej sprawie, nie powinno się toczyć, z uwagi na zaistniały spór kompetencyjny. Dotychczas grzywny nałożono na kwotę 12.000 złotych.

Egzekucja grzywny - nawet jeśli jej zwrot w przyszłości będzie możliwy - pozbawi m.st. Warszawę środków koniecznych do jego prawidłowego funkcjonowania. Miasto nie uwzględniło w budżecie na 2017 r. kwot na ten cel, a wszelkie środki finansowe przeznaczane są przez Miasto na zaspokajanie bieżących potrzeb oraz regulowanie aktualnych zobowiązań. Egzekucja grzywny wiązałaby się z koniecznością przesunięcia środków finansowych, przewidzianych w budżecie na zadania własne. To w konsekwencji mogłoby doprowadzić do ograniczenia wykonania niezbędnych zadań na rzecz mieszkańców. Miasto musiałoby ewentualnie poszukiwać środków finansowych z innych źródeł, takich jak na przykład pożyczki, bądź sprzedaż praw majątkowych.

Prezydent dodał, że zgodnie z utrwalonym w orzecznictwie poglądem, przesłankę wyrządzenia znacznej szkody należy interpretować nie tylko jako szkodę majątkową, ale także niemajątkową, która nie będzie mogła być wynagrodzona przez późniejszy zwrot spełnionego lub wyegzekwowanego świadczenia, ani też nie będzie możliwe przywrócenie rzeczy do stanu pierwotnego. Tego rodzaju szkodę niemajątkową na gruncie niniejszej sprawy będzie mogła stanowić utrata przez organ

wykonawczy m.st. Warszawy dobrego imienia i zaufania wśród obywateli. Tym samym za spełnioną należy uznać przesłankę „spowodowania trudnych do odwrócenia skutków”.

Wstrzymanie wykonania postanowienia uzasadnione jest również obowiązkiem ochrony mienia publicznego przed egzekucją świadczeń, których nałożenie pozostaje wątpliwe, jak też koniecznością zabezpieczenia porządku prawnego i niedopuszczenia do sytuacji, w której istnieje poważna wątpliwość, że dojdzie do egzekucji rozstrzygnięcia wydanego przez organ niewłaściwy do załatwienia sprawy publicznej.

Wojewódzki Sąd Administracyjny w Warszawie zważył, co następuje:

Zgodnie z art. 61 § 3 ustawy z dnia 30 sierpnia 2002 r. – Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi (Dz. U. z 2017 r. poz. 1369 ze zm.) po przekazaniu sądowi skargi może on na wniosek skarżącego wydać postanowienie o wstrzymaniu wykonania w całości lub w części aktu lub czynności, jeżeli zachodzi niebezpieczeństwo wyrządzenia znacznej szkody lub spowodowania trudnych do odwrócenia skutków.

Przesłankami wstrzymania wykonania aktu jest zatem wykazanie niebezpieczeństwa wyrządzenia znacznej szkody lub spowodowania trudnych do odwrócenia skutków. Instytucja wstrzymania wykonania orzeczenia ma zatem na celu ochronę strony przed wystąpieniem nieodwracalnych skutków lub znacznej szkody - spowodowanych wykonaniem tego aktu - przed zbadaniem jego prawidłowości przez sąd administracyjny.

W orzecznictwie sądów administracyjnych przez szkodę rozumie się utratę przedmiotu świadczenia, który wskutek swych właściwości nie może być zastąpiony jakimś innym przedmiotem, a jego wartość pieniężna nie przedstawiałyby znaczenia dla skarżącego lub gdyby zachodziło niebezpieczeństwo poniesienia straty na życiu i zdrowiu; przyjmuje się także, iż świadczenie pieniężne ma charakter odwracalny (postanowienie NSA z dnia 20 grudnia 2004 r., sygn. akt I GZ 138/04). Trudne do usunięcia skutki to takie, które raz zaistniałe powodują trwałą lub istotną zmianę rzeczywistości, przy czym powrót do stanu poprzedniego możliwy jest tylko po dłuższym czasie lub stosunkowo dużym nakładzie sił i środków. Musi zatem istnieć ryzyko, że wykonanie aktu spowoduje szkodę, która nie będzie mogła być wynagrodzona, ani też nie będzie możliwe przywrócenie rzeczy do stanu poprzedniego, bądź powrót do stanu poprzedniego będzie wymagał znacznego nakładu sił i środków (por. postanowienie Naczelnego Sądu Administracyjnego z 31 marca 2005 r., sygn. akt

II OZ 155/05, OwSS 2005/3/72; postanowienie Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Białymstoku z 3 sierpnia 2006 r., sygn. akt II SA/Bk 352/06, Lex nr 192964).

W skardze, w której zawarty został powyższy wniosek, Prezydent stwierdził, że zachodzi konieczność wstrzymania wykonania ww. orzeczenia, z uwagi na możliwość wystąpienia niebezpieczeństwa wyrządzenia szkody lub spowodowania trudnych do odwrócenia skutków.

Powołał przy tym następujące okoliczności:

- suma nałożonych dotąd grzywien na Prezydenta m.st. Warszawy stanowi kwotę 12.000 zł, co może pozbawić go środków, które są konieczne do prawidłowego funkcjonowania, z uwagi na brak uwzględnienia ww. kwoty w budżecie na 2017 r., przy jednoczesnym przeznaczaniu przez Miasto wszelkich środków na zaspokajanie bieżących potrzeb oraz regulowanie aktualnych zobowiązań, zaś przesunięcie środków mogłoby doprowadzić do ograniczenia realizacji niezbędnych zadań tego podmiotu na rzecz mieszkańców,
- spowodowanie szkody, na skutek utraty dobrego imienia i zaufania obywateli, przez organ wykonawczy m. st. Warszawy,
- ochronę mienia publicznego przed egzekucją świadczeń, w sytuacji kiedy istnieje spór kompetencyjny pomiędzy Prezydentem m.st. Warszawy a Komisją.

W ocenie Sądu strona skarżąca nie uprawdopodobniła przesłanek warunkujących wstrzymanie wykonania zaskarżonego postanowienia. Niniejsze orzeczenie nakłada grzywnę w wysokości 3.000 zł. W istocie jest to świadczenie, którego zwrot jest możliwy, z uwagi na jego pieniężny charakter. Z tej przyczyny za zbyt daleko idące należy uznać twierdzenia strony skarżącej o ewentualnych trudnościach dla budżetu jednostki samorządu terytorialnego, jaką jest Miasto Stołeczne Warszawa oraz potencjalnej niemożliwości wykonywania przez ten organ ustawowych zadań - zwłaszcza że twierdzenia te nie zostały poparte żadnymi dowodami. W sytuacji ewentualnego wzruszenia zaskarżonego postanowienia przez Sąd istnieje oczywista możliwość zwrotu wpłaconych kwot.

Stronie skarżącej nie może grozić niepowetowana szkoda, lub trudne do odwrócenia skutki, jako rezultat wykonania zaskarżonego postanowienia. Skutkami takimi z pewnością nie jest utrata dobrego imienia przez Miasto, bądź jego organ wykonawczy, bowiem tak rozumiana szkoda co oczywiste nie jest bezpośrednim i adekwatnym następstwem wykonania zaskarżonego aktu.

Odnosząc się z kolei do okoliczności ochrony mienia publicznego przed egzekucją świadczeń, w sytuacji kiedy istnieje spór kompetencyjny pomiędzy

Prezydentem m.st. Warszawy a Komisją, stwierdzić należy ponownie, że celem ochrony tymczasowej jest zabezpieczenie stron postępowania przed określonymi powyżej następstwami wykonania aktu administracyjnego, a nie merytoryczne rozstrzygnięcie o zgodności rozstrzygnięcia organu administracji z przepisami prawa. Ocenę taką Sąd sformułuje w orzeczeniu kończącym sprawę. Ponadto wskazany spór kompetencyjny został już rozstrzygnięty przez Naczelny Sąd Administracyjny, co jest sądowi wiadome z urzędu.

Z tych przyczyn Sąd uznał, że wnioskodawczynie nie wykazała, iż zostały spełnione przesłanki z art. 61 § 3 p.p.s.a., a powyższe nie wynika również z akt administracyjnych sprawy.